

Arrest

nr. 162 608 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. ROGGHE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een ongehuwde Moslima die tot de clan Gadabursi/Samaroon behoort, afkomstig is uit Djibouti stad, en de Djiboutiaanse nationaliteit bezit. Te Djibouti stad woonde u te Quartier 4, en dit tot uw vertrek op 25 juli 2014.

Sinds jaar en dag was u werkzaam als verkoopster. Aanvankelijk werkte u in loondienst voor anderen, maar sinds 2001 werkte u als zelfstandige. U had uw eigen winkel met opbergplaats. Om zaken/inkopen te doen reisde u minimaal twee keer per jaar naar het buitenland, ondermeer naar Dubai, Yemen, India en China. Zo reisde u in 2012 bijvoorbeeld naar China en Dubai, en in 2013 naar Dubai en India.

Op zich kende u geen problemen, al werd u als lid van de Gadabursi/Samaroon clan, wel gediscrimineerd. Dit zou op 10 november 2011, met name nadat u met enkele andere clanleden een afspraak had gemaakt om elkaar waar nodig te helpen, er zelfs toe geleid hebben dat u door de Djiboutiaanse autoriteiten gearresteerd werd, op verdenking van een etnische vereniging deel uit te maken. Pas na twee dagen zou u vrijgelaten zijn, nadat iemand van uw clan naar u zou komen vragen zijn.

Op 14 februari 2014 zou u opnieuw problemen gekregen hebben, weliswaar niet omwille van uw clanbehoren, maar omdat u lid zou geweest zijn van de oppositiepartij Mouvement pour le Développement et la Liberté (MoDel) en de Union pour le Salut National (USN), en in die hoedanigheid zou deelgenomen hebben aan een manifestatie/bijeenkomst. Net als de andere mensen die gearresteerd werden zou u evenwel meteen terug vrijgelaten zijn bij gebrek aan bewijs.

Op 28 april 2014 zou een derde maal gearresteerd geweest zijn, ditmaal op de luchthaven van Djibouti, toen u in het bezit van een Frans visum (Schengen) Djibouti trachtte verlaten. Omwille van de betoging waaraan u deelgenomen zou hebben, zou u het land niet mogen verlaten hebben en zou u voor de rechtbank moeten verschijnen zijn. Op 30 april 2014 zou uw aanhouding gehandhaafd zijn, waarna de rechtbank u op 21 mei 2014 zou veroordeeld hebben tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel.

Hierna zou u terug aan de slag gegaan zijn en u op uw zaak/winkel gefocust hebben. Enige tijd later zou u het evenwel met een Issa buurvrouw aan de stok gekregen hebben. Nadien zou ze ook jongeren op u afgestuurd hebben, die u zouden mishandeld hebben; een gebeurtenis waarna de politie niet zou opgetreden hebben. Toen u enige tijd later in Ethiopië was voor zaken zou de politie zelfs naar uw winkel zijn gekomen omdat bepaalde vrouwen u zouden aangeklaagd hebben. Ze zouden u ervan verdacht hebben de verkoop van uw goederen voor andere doeleinden aan te wenden, met name om de Gadabursi/Samaroon vanuit het buitenland te steunen. De politie zou een convocatiebrief achtergelaten hebben bij uw neef, die op dat moment uw winkel voor u open hield, maar nadat u zich niet zou aangemeld hebben, zouden ze uw neef meegenomen hebben met als doel hem te ondervragen. Onder druk zou hij uiteindelijk toegegeven hebben dat u als Gadabursi/Samaroon andere bedoelingen had.

Omwille van deze laatste gebeurtenis kreeg u evenwel zo een schrik voor uw leven dat u besliste om niet naar Djibouti terug te keren. U zou nog enige tijd in Ethiopië gebleven zijn, alvorens op 15 september 2014 vanuit Addis Abeba (Ethiopië) met een vals paspoort richting België gereisd te zijn. Daags na uw aankomst, met name op 17 september 2014, vroeg u uiteindelijk asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u uw identiteitskaart neer, uw bewijs van inenting tegen gele koorts; twee bewijsstukken ivm uw winkel, waaronder een kopie van uw inschrijving bij de kamer van koophandel; een kopie van een artikel ivm de situatie voor leden van de Gadabursi/Samaroon clan ten tijde van de gebeurtenissen in Balbala in 1989; uw lidkaart van de Union pour le Salut National (USN); een kopie van een brief van Sougueh Ahmed Robleh ivm uw lidmaatschap en activiteiten voor zijn partij, de Mouvement pour le Développement et la Liberté (MoDel); een arrest, d.d. 21 mei 2014, van de rechtbank van eerste aanleg van Djibouti; een convocatiebrief, d.d. 31 juli 2014; een kopie van een foto ivm uw deelname aan een betoging van de Union pour le Salut National (USN) in België; en een kaart van GAMS. Na afloop van uw gehoor op het Commissariaat-generaal, met name op 2 maart 2015 en 10 maart 2015, legde u via uw advocate ook nog twee medische attesten neer, d.d. 13 januari 2015 en 3 maart 2015, die bevestigen dat u Type 3 besneden bent (infibulatie).

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelde Djibouti verlaten te hebben omdat u als lid van de Gadabursi/Samaroon clan zou gediscrimineerd worden en voor uw leven zou moeten vrezen omwille van uw lidmaatschap van de oppositiepartij Mouvement pour le Développement et la Liberté (MoDel) en de Union pour le Salut National (USN).

Vooreerst dient vermeld te worden dat het loutere feit dat u tot de clan Gadabursi/Samaron behoort niet afdoende is om in hoofde van uw persoon te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. De clan Gadabursi/ Samaroon behoort immers net als de Issa en Issaq tot de clangroep Dir, die de meerderheid uitmaakt in Djibouti en is ook op het politieke niveau vertegenwoordigt. De Issa clan is weliswaar oververtegenwoordigd en tot op zekere hoogte is er sprake van socio-economische marginalisatie/discriminatie van leden van de Gadabursi/Samaron clan.

Echter, om te oordelen of dergelijke discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie dermate systematisch zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat, hoewel er sprake is van socio-economische marginalisatie/discriminatie, over het algemeen, deze marginalisatie/ discriminatie in Djibouti voor leden van de Gadabursi/Samaron clan, net als voor andere niet Issa Somali minderheden, op heden niet van die aard is om, cumulatief gezien, gelijk gesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; en dat iedere situatie individueel onderzocht dient te worden.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien evenmin dat u dermate gediscrimineerd zou geweest dat er cumulatief gezien sprake zou zijn van vervolging. Zo volgde u lager onderwijs op de koranschool, hadden en hebben uw familieleden allen werk en slaagde u er zelf in om sinds 2001 uw eigen zaak, een winkel met opslagruimte, uit te bouwen. Daarnaast kon u als business vrouw ook probleemloos naar het buitenland reizen. U reisde immers minimaal twee keer per jaar, ondermeer naar Dubai, Yemen, India en China, om er zaken/inkopen te doen (Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 4-6; 13; 15). U had met andere woorden toegang tot huisvesting, werk, enz. Het door u neergelegde artikel ivm de situatie van leden van de Gadabursi/Samaron clan verandert tot slot niets aan deze vaststellingen daar het gedateerd is en handelt over de jaren 1989-1992, een erg turbulente periode in Djibouti; en geenszins de huidige situatie voor leden van minderheidsclans, waaronder de Gadabursi/Samaron, weerspiegelt. Dat u op 10 november 2012 eenmalig gearresteerd zou geweest zijn en dat jullie als leden van de Gadabursi/Samaron clan soms problemen met andere winkeliers of de politie zouden kennen (Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 18; 20-21; 22), is niet afdoende om het tegendeel aan te tonen. Daarenboven zou u twee dagen later zonder meer vrijgelaten zijn nadat iemand van uw clan naar u zou komen vragen zijn en zou u tot uw vertrek uit Djibouti ook niet meer gearresteerd zijn omwille van uw behoren tot de Gadabursi/Samaron clan. U stelde immers dat uw arrestatie op 14 februari 2014 en 28 april 2014 ingegeven was door een andere motief, met name het feit dat u van een oppositiepartij lid zou geweest zijn (Vragenlijst CGVS, 15 januari 2015, pp. 3-4; Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 18-22).

Gelet op uw individuele omstandigheden is het Commissariaat-generaal dan ook van oordeel dat er in uw hoofde geen sprake is van dermate vergaande socio-economische marginalisatie/discriminatie die, cumulatief gezien, gelijk gesteld zou kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder wist u niet aannemelijk wist te maken dat u sinds februari 2013 lid zou geweest zijn van de oppositiepartij Mouvement pour le Développement et la Liberté (MoDel) en de Union pour le Salut National (USN). Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers dat u reeds in januari 2012 lid zou geworden zijn van de partij Model, terwijl uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, alsook uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal, blijkt dat de partij MoDel pas in november 2012 opgericht werd (Vragenlijst CGVS, 15 januari 2015, p. 4; Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, p. 15). Dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) naar de oprichting van de partij gevraagd zou zijn ipv naar het moment waarop u lid zou geworden zijn, is in deze geen afdoende verklaring, te meer u desgevallend november 2012 zou moeten geantwoord hebben, en dus niet januari 2012 (Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, p. 15). Ook wist u uw lidkaart van de partij MoDel niet neer te leggen en wist u de voorzitter van de partij, met name Sougueh Ahmed Robleh, amper bij naam te noemen (Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 15-17) – terwijl u wel een kopie van een brief van zijner hand neerlegde (cfr. infra). Evenmin wist u dat hij in Djibouti meerdere malen gearresteerd werd (Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, p. 17). Dat uw lidkaart in uw winkel zou

gelegen hebben (Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 15-16), is geen afdoende verklaring, te meer u wel andere documenten ivm uw winkel en uw lidkaart van de USN wist neer te leggen (Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 15-17). Dat u dan weer niet op de hoogte bent van de arrestaties van de voorzitter van uw partij omdat u hele dagen bezig zou geweest zijn met uw eigen zaak/winkel en slechts aan enkele bijeenkomsten deelnam (Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, p. 17), is in deze evenmin afdoende, daar van iemand die beweert lid te zijn geweest van een partij toch mag verwacht worden dat zij van dergelijks, met name wat er met de president van de partij gebeurt, op de hoogte is.

De door u neergelegde lidkaart van de USN en de kopie van de brief van Sougueh Ahmed Robleh, voorzitter van de partij MoDel, zijn daarenboven niet afdoende om het tegendeel aan te tonen, met name dat u sinds begin 2013 wel politiek actief zou geweest zijn in Djibouti, met name voor MoDel en de USN. Dit vooreerst omdat documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, en dus niet zomaar uw geloofwaardigheid kunnen herstellen; maar tevens omdat de brief van Sougueh Ahmed Robleh een kopie betreft – dus mogelijks vals is – en uiterst vaag en summier is ivm de activiteiten van MoDel en de USN waarbij u betrokken zou geweest zijn, alsook de problemen die u als gevolg van uw lidmaatschap van voornoemde partijen zou gekend hebben. Daarnaast vermeldt de door u neergelegde lidkaart geen datum en vertoont de brief ook nog eens een gesolliciteerd karakter. Zo blijkt immers duidelijk uit uw verklaringen en de brief zelf dat u de brief in kwestie hier in België bekwaam (Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 9-10), waardoor hij mogelijks op basis van uw verklaringen en met het oog op uw asielaanvraag opgesteld werd. Dat u in België eenmalig zou deelgenomen hebben aan een manifestatie van de USN (Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, p. 17), is tot slot evenmin voldoende om aan te tonen dat u sinds begin 2013 politiek actief zou geweest zijn in Djibouti en op heden zou zijn, met name voor MoDel en de USN.

Dit alles noopt het Commissariaat-generaal er dan ook toe te besluiten dat het niet aannemelijk is dat u in Djibouti lid zou geweest zijn van de oppositiepartijen MoDel en de USN en deel zou genomen hebben aan hun activiteiten.

Gelet op al het bovenstaande kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die zouden uitgaan van de Djiboutiaanse autoriteiten omwille van uw lidmaatschap van de Mouvement pour le Développement et la Liberté (MoDel) en de Union pour le Salut National (USN), met name het feit dat u hierdoor op 14 februari 2014 en 28 april 2014 gearresteerd zou zijn (Vragenlijst CGVS, 15 januari 2015, pp. 3-4; Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 18-19). Daarenboven dient hier nog aan toegevoegd te worden dat deze feiten onvoldoende ernstig zijn en/of op zich ook al niet geloofwaardig zijn. Zo stelde u immers dat u op 14 februari 2014 niet de enige was die gearresteerd werd en vervolgens terug werd vrijgelaten bij gebrek aan bewijs, hetgeen onvoldoende ernstig is om in hoofde van uw persoon te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging (Vragenlijst CGVS, 15 januari 2015, pp. 3-4; Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 18-21). Ook is het niet aannemelijk dat de Djiboutiaanse autoriteiten u op 14 februari 2014 zonder meer zouden vrijgelaten hebben om u vervolgens op 28 april 2014, met name toen u op de luchthaven was, opnieuw te arresteren omdat u eerder aan een illegale betoging zou deelgenomen hebben (Vragenlijst CGVS, 15 januari 2015, pp. 3-4; Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 18-21). Voorts blijkt uit opzoeken door het Commissariaat-generaal dat er geen informatie terug te vinden viel ivm uw beweerde lidmaatschap/activiteiten van/voor de oppositiepartijen MoDel en de USN en/of de problemen die u hierdoor zou gekend hebben (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), en dat u het Schengen visum dat u in april 2014 bij de Franse ambassade te Djibouti aanvroeg uiteindelijk bekwaam na tussenkomst van de substituut van de procureur van de Republiek Djibouti; hetgeen wel erg bevreemdend is indien u lid zou geweest zijn van een oppositiepartij en ernstige twijfels doet rijzen aangaande uw beweerde arrestatie op de luchthaven. De tussenkomst van de substituut van de procureur van de Republiek Djibouti teneinde uw visum te verkrijgen, is immers geenszins te verzoenen met het feit dat u vervolgens in het bezit van dat visum op de luchthaven in Djibouti door de autoriteiten verhinderd zou zijn om het land te verlaten. Het Commissariaat-generaal acht het dan ook erg waarschijnlijk dat u op 28 april 2014 Djibouti weldegelijk hebt verlaten, richting Frankrijk, en hecht bijgevolg geen geloof aan het feit dat u na uw arrestatie op 28 april 2014 21 dagen.. in de gevangenis zou gezeten hebben, en op 21 mei 2014 door de rechtbank veroordeeld zou zijn tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel (Vragenlijst CGVS, 15 januari 2015, pp. 3-4; Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 18-21). Het door u neergelegde arrest, d.d. 21 mei 2014, verandert hier niets aan, daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Djibouti makkelijk vervalsbaar zijn en door corruptie erg eenvoudig tegen

betaling te bemachtigen zijn. Bovendien hebt u zelf geen idee door welke rechtbank u veroordeeld zou geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, p. 21) en blijkt, indien het bovenstaande al geloofwaardig zou zijn en aan het neergelegde arrest al waarde gehecht zou kunnen worden, quod non, nergens uit het arrest om welke reden u juist tot de straf in kwestie zou veroordeeld zijn. Het arrest vermeldt immers enkel 'Manifestation illicite et trouble à l'ordre public', hetgeen op zich weinigzeggend is.

Voorts dient nog aangehaald te worden dat gezien het Commissariaat-generaal van mening is dat het erg waarschijnlijk is dat u Djibouti reeds op 28 april 2014 verlaten hebt, er evenmin geloof kan gehecht worden aan het feit dat u nog problemen zou gekend hebben met (een) buurvrouw(en) en de politie u op het moment dat u in Ethiopië verbleef zou komen zoeken zijn (Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 18-19; 22). De door u neergelegde convocatiebriev verandert hier evenmin iets aan gezien omwille van de reeds aangehaalde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt er hoe dan ook ernstige vragen gesteld kunnen worden over de authenticiteit en bewijswaarde van de brief in kwestie. Daarenboven is het, indien aan uw bovenstaande problemen al geloof zou kunnen gehecht worden, quod non, ook bevreemdend dat deze feiten zich net voordeden toen u zich in Ethiopië bevond – terwijl u voordien nooit voor zaken naar Ethiopië reisde (Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 4-5; 22) – en het net deze feiten – die gelet op uw verklaringen eerder interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn – zouden geweest zijn die u uiteindelijk zouden doen beslissen hebben om niet meer naar Djibouti terug te keren (Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 18-19; 22).

Gelet op dit alles is het dan ook niet aannemelijk dat er op heden in Djibouti in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet toegekend worden, en komt u evenmin in aanmerking voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

De door u neergelegde documenten, alsook hun bewijswaarde, werden reeds één voor één hierboven besproken.

Tot slot dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat het feit dat u in Djibouti reeds besneden bent, met name besnijdenis Type 3 (Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 8-9; 23), niets wijzigt aan voorgaande vaststellingen. De door u in dit verband neergelegde documenten, met name uw kaart van GAMS en de medische attesten, d.d. 13 januari 2015 en 3 maart 2015, bevestigen inderdaad dat u Type 3 besneden bent (infibulatie), maar tonen niet aan dat u hierdoor nood hebt aan internationale bescherming. Daarenboven blijkt duidelijk uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal dat het feit dat u besneden bent niet aan de basis van uw asielaanvraag ligt (Vragenlijst CGVS, 15 januari 2015, pp. 3-5; Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 1-25), en is het niet aannemelijk dat, indien u gedesinfibuleerd zou zijn, wat op heden niet het geval is, er in het geval van een terugkeer naar Djibouti in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan. Zo blijkt uit de op het Commissariaat-generaal dat reinfibulatie/herbesnijdenis in Djibouti een zeer zeldzaam fenomeen is en blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat u een ondernemende, zelfstandige, ongehuwde en kinderloze vrouw bent die opgroeide en leefde in een stedelijke context, en in het verleden steeds aan de sociale druk van haar familie wist te weerstaan (Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 8-9). Het Commissariaat-generaal heeft dan ook geen indicaties dat u dit desgevallend naar de toekomst toe niet zou kunnen.

Volledigheidshalve dient hier nog aan toegevoegd worden dat er in Djibouti al verschillende jaren belangrijke inspanningen worden geleverd in de strijd tegen genitale vrouwenverminking (zie informatie in administratief dossier). Hoewel het prevalentiepercentage volgens de laatste officiële gegevens (2012-2014) schommelt tussen 80% en 95%, zijn er namelijk verschillende persartikels die een beweging van strijd vaststellen tegen de praktijken van besnijdenis, hetgeen de afgelopen jaren aanleiding geeft tot een daling van de prevalentie bij vrouwen tussen de 15 en 49 jaar, in het bijzonder in een stedelijke omgeving. Zo begon de beweging volgens Séverine Carillon en Véronique Petit in Djibouti in de jaren '80 [...] op initiatief van de Nationale Unie van Vrouwen van Djibouti (UNFD), een niet-gouvernementele organisatie die de rechten van de vrouwen in Djibouti verdedigt. Geleidelijk aan sloten associatieve organisaties zich hierbij aan.

Deze impuls werd in 1984 versterkt door de oprichting van het Nationaal Comité voor de Strijd tegen de Traditionele Nefaste Praktijken, een orgaan dat belast is met het coördineren van de beweging. Vervolgens werd de mobilisering ondersteund door de gezamenlijke betrokkenheid van het verenigingsleven, de politieke autoriteiten (Ministeries van Gezondheid, van de Emancipatie van de Vrouw en van Religieuze Zaken) en van internationale actoren in de ontwikkelingshulp (UNFPA,

UNICEF). In de jaren '90 ratificeerde de staat Djibouti verschillende internationale verdragen met betrekking tot de bescherming van de rechten van individuen. De staat installeerde eveneens een «Nationaal Comité voor de strijd tegen genitale vrouwenverminking » en formuleerde, in 2006, een nationale strategie voor het opgeven van besnijdenissen en infibulatie. In februari 2003 lanceerde het Intergouvernementele Agentschap voor de Francofonie (OIF), in het kader van zijn programma Vrouwen en Ontwikkeling, ook een radiocampagne voor het opgeven van genitale vrouwenverminkingen in Djibouti.

De algemene doelstelling is de bevolking te sensibiliseren over de nefaste gevolgen van genitale vrouwenverminkingen met het oog op het opgeven ervan. In 2006 toonde een enquête over de preventieve geneeskunde op scholen in Djibouti, uitgevoerd bij meisjes van 5 tot 10 jaar in tien lagere scholen, een aanzienlijke daling aan van het prevalentiecijfer van genitale vrouwenverminkingen en in het bijzonder van infibulatie. Dit onderzoek, dat gebaseerd is op de klinische observatie van de geslachtsorganen van meisjes, onthult dat bijna 20% van de meisjes van 13 jaar oud geen enkele verminking hebben ondergaan in het district Djibouti. Deze vaststelling werd eveneens gedaan door de krant «La Nation», die in een artikel van februari 2012 uiteenzet dat men een duidelijke teruggang ziet van deze praktijken bij de meisjes jonger dan 25 jaar.

Op wetgevend vlak zijn de genitale vrouwenverminkingen dan weer verboden sinds 1995, door artikel 333 van het Wetboek van Strafrecht dat bepaalt dat er « op geweld opgelegd door de genitale verminkingen een gevangenisstraf staat van 5 jaar en een boete van een miljoen Djiboutiaanse franken ». Toch zou er volgens verschillende bronnen slechts eenmaal een strafrechtelijke sanctie uitgesproken zijn met name op 4 februari 2015, hoewel de genitale vrouwenverminkingen sinds 1995 verboden zijn in Djibouti. Teneinde dit probleem te ondervangen, keurde de Nationale Vergadering in juni 2009 een nieuwe wet goed over «het geweld tegen vrouwen, in het bijzonder de genitale vrouwenverminkingen », tot wijziging van artikel 333 van het Wetboek van Strafrecht, door er een definitie aan toe te voegen van genitale vrouwenverminkingen, verduidelijkingen over de strafrechtelijke aansprakelijkheid en de straffen waaraan men zich blootstelt en de mogelijkheid voor organisaties om een burgerlijke rechtsvordering in te stellen en om het geweld aan te klagen waarvoor de slachtoffers zelf niet in staat zijn om hun toevlucht te nemen tot het gerecht.

De beweging van de strijd tegen de genitale vrouwenverminking zet zich de laatste jaren voort. In 2011 heeft het Ministerie van Moslimzaken en van de Bezittingen van Waqfs een reeks sensibiliseringsworkshops gelanceerd rond de volledige opgave van alle vormen van besnijdenis voor de vrouwelijke verenigingen in de wijken van Djibouti-stad. In juli 2011 hebben de gemeenschappen van de hoofdstad en van de regio's van het binnenland, onder bescherming van de first lady van het land, in het gemeentelijk stadion hun eerste openbare en nationale verklaring georganiseerd over het opgeven van alle vormen van besnijdenis. In het kader van deze strijd heeft Djibouti in de maand juni 2012 zelfs zijn eerste gids onthuld die bestemd is voor de imams van de moskeeën en voor de predikanten. Deze gids benadrukt uitdrukkelijk dat de genitale vrouwenverminkingen in strijd zijn met de principes van de islam. Bijgevolg neemt de omvang van genitale vrouwenverminkingen af, zodanig dat het mogelijk is om zich eraan te onttrekken, hoewel genitale vrouwenverminkingen nog steeds bestaan.

Noch deze informatie, noch uw persoonlijke omstandigheden, verhinderen het Commissariaat-generaal dan ook om te geloven dat, indien u gedesinfibuleerd zou zijn, wat op heden niet het geval is, u in het geval van een terugkeer naar Djibouti het slachtoffer van reinfibulatie/herbesnijdenis zou worden en/of niet aan enige sociale druk zou kunnen weerstaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende documenten:

“3. Attest van de Heer Abdoufatah Omar Osman, vorige voorzitter van de eerste verzetscomité van MRD in België;

4. Attest van GAMS dd.08.09.2015 i.v.m. de gevolgen van haar desinfibulatie (ingreep 30.07.2015);

5. 5 foto's ;

6. Medisch getuigschrift Dr. CALLET dd 25.08.2015 met bevestiging van de desinfectie;
7. Attest Dhr Dimitri Verdonck – voorzitter vereniging “Culture et Progrès”

Ter terechtzitting legt verzoekster nog een aanvullende nota neer met attesten, foto's en getuigenissen en een briefomslag.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 22 september 2015 een schending aan van “de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28.07.1951 betreffende de status van Vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht”.

Verzoekster meent dat er wel sprake is van ernstige discriminatie voor de clan Gadabursi/Samaroon; dat de Issa clan alle macht heeft en Gadabursi regelmatig gefolterd worden en vermoord door mensen van de Issa clan. De families van de slachtoffers durven geen klacht tegen de daders neerleggen.

Verzoekster wijst in dit verband op de getuigenis van de Heer A. O. O., vorige voorzitter van de eerste verzetscomité van MRD in België en de heer D. V., voorzitter van de vereniging “Culture et Progrès”. Verzoekster nam deel aan betogingen en legt hierover 5 foto's neer.

Ten slotte wijst verzoekster er nog dat ze in Djibouti besneden werd (Besnijdenis type 3) en op 30 juli 2015 (na het CGVS-gehoor van 25 februari 2015) werd ze gedesinfecteerd (stuk 6). Volgens GAMS is er wel een risico van vervolging bij haar terugkeer.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.3. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het

beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Met de verwerende partij kan niet worden ingezien op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet zou geschonden zijn nu dit slechts bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend, en verzoekster evenmin enige toelichting geeft. Waar verzoekster de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert wordt dit niet minimaal toegelicht. Deze onderdelen van het middel zijn aldus onontvankelijk aangevoerd.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5. Er dient in deze te worden vastgesteld dat verzoekster een gedegen zakenvrouw is die internationale handel drijft met het Oosten, het Midden-Oosten, het verre Oosten en Europa. Verzoekster had een paspoort en heeft meerdere keren een visum voor Frankrijk gekregen (2012 en april 2014). Ze werd in 2014 niet op de vlucht toegelaten en is enkele maanden later in september opnieuw gekomen volgens verzoekster met een vals paspoort. Verzoekster legt geen reisbescheiden neer terwijl ze een geroutineerd reiziger is. Dat ze geen (fotokopie van haar) paspoort neerlegt kan haar wel degelijk aangewreven worden. Immers verzoekster kon legaal reizen. Haar moeilijkheden om in april 2014 naar de Schengenzone te reizen had geen uitstaan met haar eigen land waar ze vrij in en uit kon reizen maar met de strenge controles op de vluchten naar het Schengengebied. Verzoeksters bewering dat ze niet zeker weet met welke vlucht ze gekomen is naar België is bezwaarlijk ernstig alsook haar verklaring dat ze niet zeker weet waar een tussenlanding is gemaakt (CGVS-gehoor p.11 *“En waar was die transit? S’ morgens vroeg was het. Ik heb slecht geslapen door omstandigheden. Ik dacht dat het Parijs was”*). Dit ondergraaft haar geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal ontkent niet dat de Gadabursi/Samaroon politiek ondervertegenwoordigd zijn noch dat er tot op zekere hoogte sprake is van socio-economische discriminatie van leden van de Gadabursi/Samaroon clan. Er kan uit de bijkomende landeninformatie, noch uit de stukken die verzoekster aanbrengt niet worden afgeleid dat het louter behoren tot de Gadabursi/Samaroon leidt tot een gegronde vrees voor vervolging. Immers zoals de Issa en Issaq behoren de Gadabursi/Samaroon tot de clangroep Dir, die de meerderheid uitmaakt in Djibouti. De Gadabursi zijn ook op het politieke niveau vertegenwoordigd zodat kan vastgesteld worden dat de Gadabursi in Djibouti zelf politieke activiteiten ontplooiën. De getuigschriften die verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegt en ter terechtzitting neerlegt over de discriminaties kunnen evenmin aantonen dat de Gadabursi in Djibouti systematisch vervolgd worden (zie onder meer van Zakaria, Voorzitter van de Djiboutese liga voor de mensenrechten en vertegenwoordiger voor de USN in het parlement van Djibouti, Dimitri Verdonck, voorzitter van de vereniging « Culture et Progrès » Partij met name Sougueh Ahmed Robleh).

2.6. Bovendien kan uit verzoeksters persoonlijk relaas blijken dat ze een begoede zakenvrouw is. Ook haar vader, haar moeder en haar broer drijven elk hun eigen zaak. Verzoekster kreeg steeds toestemming om te reizen en zegt zelf geen problemen te hebben gehad voor 2013. Er kan aldus uit verzoeksters verklaring geen vervolging omwille van haar clan blijken. Indien ze als Gadabursi bij haar professionele activiteiten gediscrimineerd werd, dan kan niet blijken dat dit de reden was om te vluchten.

Zoals verwerende partij herhaalt kan uit het administratief dossier blijken dat verzoekster niet aannemelijk maakt in Djibouti politiek actief te zijn geweest. Verzoekster verklaart zelf dat ze voor haar huidige aansluiting bij de MoDel beweging geen politieke interesse had (CGVS-gehoor). Indien verzoekster aldus pas recent politieke interesse had, en niettemin haar drukke zakenleven, dan kon verwacht worden dat ze dit uitgebreid kon toelichten. Verzoeksters verklaringen blijven echter vaag en worden opgebouwd en gewijzigd naarmate de procedure loopt en naarmate ze geconfronteerd wordt met haar eigen strijdige en lacunaire verklaringen. Bovendien licht verzoekster niet toe waarom ze plots politiek actief werd en daarenboven koos voor een oppositie beweging terwijl het voorzichter en

redelijker voorkomt dat verzoekster eerst tracht via de gebruikelijke kanalen haar situatie te verbeteren, te meer nu een zakenvrouw voldoende netwerken kent. Hoe dan ook verzoekster verklaart vanaf februari 2013 lid geweest te zijn van de oppositiepartij Mouvement pour le Développement et la Liberté (MoDel) en de Union pour le Salut National (USN) (CGVS-gehoor). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde ze echter in januari 2012 lid geworden te zijn van de partij MoDel, wat uitgesloten is nu uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de partij MoDel pas in november 2012 opgericht werd (Vragenlijst CGVS, 15 januari 2015, p. 4; Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, p. 15). Bij confrontatie hiermee op het CGVS verwijt verzoekster een foute vraagstelling bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit kan niet overtuigen. Immers verzoeksters verklaringen aan haar werden voorgelezen en zij heeft deze goedgekeurd en ondertekend. Bovendien indien zoals verzoekster beweert, gevraagd werd naar de oprichting van de partij dan nog heeft ze fout geantwoord (november 2012 in plaats van januari 2012) (Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, p. 15). Verzoekster tracht aldus haar initiële onwetendheid toe te dekken naarmate ze ermee bekend wordt, doch ook deze wijzigingen kunnen slechts aantonen dat verzoekster geen politieke interesse had in de partij MoDel en in de voorzitter van de partij, gezien ze Sougueh Ahmed Robleh, amper bij naam kon noemen (Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 15-17) en evenmin wist dat hij in Djibouti meerdere malen gearresteerd werd terwijl kan verwacht worden dat elke sympathisant, laat staan lid, hierover hoorde en besprak (Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 15-17). Haar boute beschuldiging naar de Dienst Vreemdelingenzaken kan haar geloofwaardigheid slechts verder ondergraven en tevens kan geen bewijswaarde gehecht worden aan de steunbrief van de partijvoorzitter.

2.7. Verzoekster legt met gemak nog allerhande documenten neer maar vergeet dat deze slechts een ondersteunende werking hebben wanneer de verklaringen geloofwaardig en overtuigend zijn wat *in casu* niet het geval is. Verzoekster kon geen partijkaart neerleggen. Haar verklaring dat ze wel alle nuttige documenten over haar handel meebracht maar niet deze inzake haar politieke acties kan slechts ondergraven dat verzoekster om politieke redenen is vertrokken uit Djibouti (Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 15-17). Verzoekster kan dan ook niet waarmaken dat ze in Djibouti voor haar komst naar België, politiek actief was. De Raad kan zich dus aansluiten bij de commissaris-generaal waar hij stelt: *“Dit alles noopt het Commissariaat-generaal er dan ook toe te besluiten dat het niet aannemelijk is dat u in Djibouti lid zou geweest zijn van de oppositiepartijen MoDel en de USN en deel zou genomen hebben aan hun activiteiten”*.

Wanneer doorgevraagd wordt tijdens het CGVS-gehoor over haar paspoort, visum en vluchten bevestigt verzoekster zelf dat ze louter met handelsdoeleinden naar Europa kwam (zie CGVS-gehoor p. 12 *“En na 2012 nog naar Frankrijk of Europa proberen komen met visum? Ja, in 2014. April. Dan visum bekomen? Ja, visum van Schengen, van Franse ambassade. Waarom wilde u toen naar Frankrijk komen? Franse ambassade heb ik visum gekregen. Maar waarom wilde u toen naar Frankrijk of Europa komen? Ik had gehoord dat kledij hier in zomer goed afgeprijsd stond. Dus ik was benieuwd of hier in te handelen viel”*).

2.8. De attesten van politieke partijmensen die verzoeksters activiteiten in Djibouti bevestigen zijn dan ook op verzoeksters vraag opgemaakt en geenszins objectief. Evenmin kan geloof gehecht worden aan de door verzoekster ingeroepen arrestatie op 14 februari 2014 noch de daaruit volgende arrestatie van 28 april 2014 omwille van haar lidmaatschap van de Mouvement pour le Développement et la Liberté (MoDel) en de Union pour le Salut National (USN) (Vragenlijst CGVS, 15 januari 2015, pp. 3-4; Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 18-19). Het CGVS stelt terecht dat niet aannemelijk is dat verzoekster op 14 februari 2014 samen met anderen gearresteerd werd en maar pas werd vrijgelaten bij gebrek aan bewijs (Vragenlijst CGVS, 15 januari 2015, pp. 3-4; Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 18-21), zeker niet indien verzoekster om politieke redenen werd gearresteerd. Dat verzoekster vervolgens op 28 april 2014, op de luchthaven opnieuw zou gearresteerd zijn om dezelfde illegale betoging (Vragenlijst CGVS, 15 januari 2015, pp. 3-4; Gehoorverslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 18-21) is geheel ongeloofwaardig nu niet kan worden ingezien waarom ze haar dan op heterdaad betrapt wel vrijlaten. Bovendien kan uit verzoeksters verklaringen geen arrestatie blijken. Verzoekster vertrok legaal en dus alle nodige steun kreeg van haar overheid om een visum te verkrijgen voor Frankrijk, waaronder een paspoort en de nodige administratieve bewijzen en documenten, waaronder de tussenkomst van de substituut van de procureur van de Republiek Djibouti en het hoofd van de kamer van koophandel. Zoals hoger gesteld is verzoekster niet kunnen vertrekken omdat ze *“op het vliegtuig bij het inchecken, daar wordt gecontroleerd”* niet mee mocht met het vliegtuig. Dit is dus duidelijk op een controle van de luchtvaartmaatschappij wanneer onzekerheid bestaat of de passagier wel binnengelaten

zal worden in het land van bestemming en die verschillend is van de grenscontroles van de Djiboutese overheid waar verzoekster geen problemen meldde (zie CGVS-gehoor p.12-13).

2.9. Evenmin kan enig geloof worden gehecht aan het vonnis van 21 mei 2014 waarbij verzoekster veroordeeld zou zijn tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel (Vragenlijst CGVS, 15 januari 2015, pp. 3-4; Gehooververslag CGVS, 25 februari 2015, pp. 18-21). Zoals de bestreden beslissing stelt, en door verzoekster niet wordt betwist, zijn dergelijke documenten in Djibouti makkelijk vervalsbaar en erg eenvoudig tegen betaling te bemachtigen. Verzoeksters verklaringen zijn ook op dit vlak geheel ontoereikend (kent de rechtbank niet, CGVS, 25 februari 2015, p. 21) en het vonnis vertoont ook inhoudelijke gebreken nu het onder meer geen juridische gegevens bevat, visa, dicta, noch de regelgeving voor strafbepaling inzake "*Manifestation illicite et trouble à l'ordre public*". Het neergelegde vonnis komt voor als aangemaakt voor onderhavige procedure.

2.10. Voorts dient er op gewezen te worden dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoekende partij moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom zij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, "*Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects*", februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, "*Note on réfugié sur place claims*", februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, "*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*", Genève, 1992, 96). Indien verzoekster aanvoert dat haar vlucht uit politieke overwegingen uit Djibouti de reden is geweest waarom zij in België politiek actief is geworden, dan gaat zij er volledig aan voorbij dat deze vervolging een loutere ongeloofwaardige bewering is en uit haar verklaringen evenmin enige eigen politieke affiniteit kon blijken. De Raad ziet verder niet in hoe de Djiboutese autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar deelname aan een (aantal) publieke samenkomst(en) die verzoekster bovendien niet concreet kan situeren, dan wel dat deze loutere aanwezigheid haar in een negatief daglicht bij de Djiboutese autoriteiten zou stellen.

Verzoekster legt foto's neer van haar deelname aan politieke betogingen in Anderlecht en voor het Gerechtsgebouw Brussel (verzoekster met voorzitter UEB M. R. B. en A. lid van MRD en USM); en deelname aan partijvergaderingen van USN Extérieur Belgique (UEB) (verzoekster met o.a. O., vorige voorzitter van Comité MRD in België) (september 2015) en een vergadering met het CGVS in juni 2015 (i.v.m. de schorsing van behandeling van dossiers van Djibouti);

Daarenboven blijkt uit verzoekers getuigenissen, foto's en verklaringen dat verzoekster pas 1 jaar na haar verblijf in België politiek actief werd. In januari 2015 liep verzoekster voor het eerst mee met een manifestatie die ze niet nader kan toelichten en daarnaast had ze geen activiteiten (CGVS-gehoor p. 17: "*nog andere zaken gedaan in België? Neen, dat was het*") tot haar eerste vergadering in juni 2015 met het CGVS inzake de hangende zaken. Deze vergadering was gericht op haar verblijfssituatie en dus niet eenduidig politiek. Pas daarna en vooral na de weigeringsbeslissing van 21 augustus 2015, wordt verzoekster actiever en vraagt allerhande getuigschriften (zie stukken 1-2-3-5-6-7 ter terechtzitting neergelegd). Indien verzoekster niet aantoont dat ze naar België kwam uit vrees voor politieke vervolging dan kan uit deze handelswijze ook niet blijken dat verzoekster politiek gedreven was. Evenmin ziet de Raad in hoe een eenvoudige aanwezigheid in Brussel op een vreedzame betoging, bekendheid zou genieten bij de Djiboutese autoriteiten laat staan dat dit verzoekster in een dermate negatieve belangstelling van de Djiboutese autoriteiten zou kunnen brengen dat zij een toekomstig, gegrond en reëel risico op ernstige schade zou kunnen lopen.

Ten slotte is het evenmin ernstig de Djiboutese veiligheidsdiensten dermate te onderschatten door te menen dat zij het verschil niet kunnen maken tussen de duizenden landgenoten/zakenlui in het

buitenland die om opportunistische, economische of om persoonlijke redenen meelopen met manifestaties en de persoonlijkheden die effectief een bedreiging vormen voor het regime of de fundamenteën van het regime. Ook al zouden de Djiboutese overheden op de hoogte zijn van de acties van asielzoekers in België, dan nog maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de Djiboutese overheden haar als een gevaar zouden beschouwen voor de stabiliteit van het Djiboutese politieke systeem. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat personen met een aan haar gelijkaardig profiel bij een terugkeer naar Djibouti gevaar zouden lopen.

2.11. Ten slotte wijst verzoekster er nog op dat ze in Djibouti besneden werd (Besnijdenis type 3) en op 30 juli 2015 (na het CGVS-gehoor van 25 februari 2015) werd ze gedesinfibuleerd (stuk 6). Volgens GAMS is er wel een risico van vervolging bij haar terugkeer.

Echter uit de getuigenis van Z.A.C. blijkt dat ze het gevaar voor verzoekster verbindt aan haar deelname aan de strijd tegen vrouwelijke genitale verminking. Verzoekster heeft dit zelf nooit aangebracht en stelde zelf dat ze om medische redenen gedesinfibuleerd diende te worden. Voorts volstaan een persoonlijke mening van enkele lijnen niet om de objectieve bevindingen van de landeninformatie te weerleggen zoals de verwerende partij herhaalt: *“Volledigheidshalve dient hier nog aan toegevoegd worden dat er in Djibouti al verschillende jaren belangrijke inspanningen worden geleverd in de strijd tegen genitale vrouwenverminking (zie informatie in administratief dossier). Hoewel het prevalentiepercentage volgens de laatste officiële gegevens (2012-2014) schommelt tussen 80% en 95%, zijn er namelijk verschillende persartikels die een beweging van strijd vaststellen tegen de praktijken van besnijdenis, hetgeen de afgelopen jaren aanleiding geeft tot een daling van de prevalentie bij vrouwen tussen de 15 en 49 jaar, in het bijzonder in een stedelijke omgeving. Zo begon de beweging volgens Séverine Carillon en Véronique Petit in Djibouti in de jaren '80 [...] op initiatief van de Nationale Unie van Vrouwen van Djibouti (UNFD), een niet-gouvernementele organisatie die de rechten van de vrouwen in Djibouti verdedigt. Geleidelijk aan sloten associatieve organisaties zich hierbij aan.”* Er is met name een ernstige inspanning van overheidswege tegen de besnijdenis van meisjes. Ten slotte ziet de Raad niet in waarom een zelfstandige ongehuwde, kinderloze zakenvrouw van 42 jaar uit een stedelijke omgeving, haar desinfibulatie kenbaar zou maken. Verzoekster is geheel zelfstandig wat ook blijkt uit haar zelf genomen beslissing tot desinfibulatie.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Besluit

2.14. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.15. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK